

Horse Camp – Madžarska 14.- 28. 6. 2014

Moja pot se je začela 14. junija zgodaj zjutraj na železniški postaji v Ljubljani. Vlak me je odpeljal vse do Budimpešte, kjer sem nadaljevala proti jugu, v mesto Szekszard. Po dolgem dnevu so me tam veselo pričakali trije člani tamkajšnjega Rotary Cluba. Bila sem presenečena, ko sem izvedela, da je bil eden od teh v Bohinju in je kar nekaj stvari vedel tudi o Škofji Loki. Odpeljali so me do gradu v Szedresu, majhni vasi. Grad, ki ni prav nič podoben škofjeloškemu, je bil naš dom za en teden. Naš – moj in še od osmih udeležencev iz drugih držav.

Naslednje jutro se je kamp začel zares. Po odličnem zajtrku, ki je bil, tako kot vsa hrana še cel teden, v pravem madžarskem pridihu, smo odšli na ogled posestva. Kasneje smo se malo spoznavali in izredno sem bila vesela, da sem vzela s sabo karte za remi. Z njimi smo si krajšali prosti čas skozi cel teden. Vsako jutro smo s programom začeli ob 9h. Dopoldne je bilo namreč vedno na vrsti jahanje do 12 ure. Eni bolj, drugi manj zagrizeni smo se učili samostojno jahati, galopirati, učili smo se tudi raznih trikov na konju (stoja, preval, itd...), vožnje kočije. V popoldanskih urah smo imeli različne aktivnosti – izdelovali smo glasbila, imeli smo lončarsko delavnico, šli smo na izlet k jezeru, kjer smo veslali in se kopali, za nas so pripravili različne igre, disko. Dva večera smo preživeli tudi s člani Rotary Cluba Szekszard. Imeli smo večerjo, kjer smo se predstavili in poslovljni piknik, kjer so se nam predstavili oni. Vsak dan je bil po svoje prijeten. Teden je hitro minil in v soboto so nas prišle iskat družine, ki so nas gostile v prihodnjem tednu. Še isti dan smo šli z mojo družino k Blatnemu jezeru, proti večeru pa domov, v Budimpešto. Imela sem kar srečo z nastanitvijo, ker so ostali odšli v majhne vasice daleč stran od Budimpešte, jaz pa sem bila v samem centru Budimpešte. Moja gostiteljica je bila toliko stara kot jaz in mi je pokazala celotno mesto. Prvi dan sva odšli na izlet do razgledne točke, s katere sem videla do kje Budimpešta sega. Tam sva se spustili tudi z bobom. Popoldne sva si ogledali baletno hišo, opero, baziliko sv. Štefana, nekaj manjših trgovinic in cel kup manjših spomenikov in značilnosti Madžarske. Naslednji dan smo se skupaj z njenim bratom odpravili na tržnico, kjer smo zajtrkovali. Ogledali smo si Trg herojev in odšli v toplice za cel dan. V prihodnjih dneh sem si ogledala še parlament, nekaj gradov, živalski vrt, skupaj z družino smo šli na koncert, šli smo v Hišo terorja. Babica mi je nekajkrat pripravila tradicionalno hrano, ki je precej sladka. Za poslovljni večer smo šli na večerjo v bližnjo restavracijo potem pa na otok sredi Donave, kjer se zbira zvečer veliko ljudi in gleda vodno fontano, ki poplesuje v ritmu glasbe.

Dva tedna sta minila izredno hitro in 28. ga sem sedela na vlaku za Ljubljano. Polna spominov sem bila vesela, da se vračam domov. Vendar je bila pot nazaj dolga, podaljšana. Zaradi del na tirnicah so nas preusmerili na avtobus, zato sem zamudila zadnji vlak za Ljubljano. Vsa nesrečna sem morala ponovno na avtobus, ki je pripeljal do železniške postaje. Tam je še zadnji vlak odpeljal do Zagreba. Skočila sem nanj in upala, da bo v Zagrebu še kakšen vlak za Ljubljano. Pa smo ga zamudili. Tako sta me v Zagreb prišla iskat starša, meni pa je med čakanjem delal družbo nek fant z Nove Zelandije, ki smo ga peljali do Ljubljane. Bil je pester dan, ki se je srečno zaključil s pristankom v domači postelji. ☺

Kjub nesrečnemu zadnjemu dnevu mi bo kamp in teden pri družini dobro ostal v spominu, ker sem videla in doživela mnogo novega. Največ pa mi pomeni to, da imam veliko novih prijateljev iz Španije, Nemčije, Češke, Francije, Turčije in nenazadje tudi Madžarske. Upam, da z njimi ostanem v stikih in jih kdaj obiščem. Izkušnja z Rotary Clubom je bila zelo pozitivna in sem res vesela, da ste mi jo omogočili. Hvala!

Irena Tavčar